

Giới thiệu Cho Đến Cuối Thế Giới

Truyện Cho Đến Cuối Thế Giới của tác giả Minh Tiền Vũ Hậu để có những giây phút gắn bên con đường hạnh phúc của đôi nam nữ chính. Vậy cuối cùng đích đến tình yêu là gì?

Tự hỏi trên thế giới này cuối con đường nó sẽ ra sao? Thế giới rất nhiều con người, nhưng để có được người đi cùng hành trình đó thì chỉ có một người mà thôi!

Để có trải nghiệm thực tế mời các bạn theo dõi truyện sánh vai cùng hai nhân vật, sóng gió muôn trùng để cùng bước đến điểm dừng của hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nhớ anh lúc nhìn thấy xe lửa đi qua biên giới

Lúc tôi nhớ đến anh, thường thường sẽ nhớ đến một chút chuyện hình như không liên quan. Giống như nhớ đến năm ấy ở Hạ Thiên Mãn Châu biên giới Trung Quốc, tôi nhìn một hàng xe lửa đi qua khỏi trạm thuộc biên giới Trung Quốc. Tài xế là một thanh niên người Nga, tóc màu nâu nhạt, sống mũi cao, anh tuấn cực kỳ. Cơ hồ có thể so sánh cùng anh trong lòng tôi.

Tôi nhớ khi còn bé, bên nhà hàng xóm có bà cụ người Nga tóc trắng, vô luận đông hạ đều mặc quần dài đến mắt cá chân, cho dù vào mùa đông nhiệt độ ở dưới 3 độ. Tôi mặc chiếc áo bông bà nội mới làm, giống như một con gấu lông vải nhung. Mà anh là một con gấu lông vải nhung khác. Hai con gấu lông vải nhung chúng tôi không hiểu chuyện chỉ vào nhà bà cụ bên cạnh hô to: "Lão mao từ, lão mao từ." Cái mũi của bà sao lại cao như vậy, mắt lại lõm như vậy, cộng thêm mặt đầy nếp nhăn, tựa như thung lũng ở cao nguyên trên bản đồ nước ngoài. Chúng tôi thật sự là bộ dạng của tiểu hài tử vô lễ. Bà lão cũng không để tâm những lời của chúng tôi, vẫn như cũ đưa bánh mì mới nướng xong cho chúng tôi.

Cùng anh tranh đoạt bánh mì là hồi ức ngọt ngào nhất trong trí nhớ.

Kể từ năm mười tuổi, nhà cũ bị phá bỏ thành đại tạp viện, tôi chưa từng gặp lại bà lão. Mà trên đường những người già mặc quần áo Âu cũng ít dần đi, sinh thời họ chưa từng trở lại cố hương, cuối cùng trở về thiên quốc.

Tôi và anh tuy ở trong cùng một thành phố, nhưng không có tin tức của nhau.

Sau này trên đường xuất hiện rất nhiều cô gái tóc vàng mặc váy ngắn, họ cùng đến từ một đất nước nhưng mục đích lại khác nhau. Người biết, nơi này của chúng ta cũng có rất nhiều người đi phương Bắc làm ăn, dùng sản phẩm sơ sài thậm chí là hàng hóa làm ẩu thay đổi bộ mặt dân dã.

Trong thành thị xuất hiện phố bán sản phẩm thương mại, cửa hàng nhà anh cũng ở trong đó. Cách một con phố chính là chợ sách manga, tôi trốn lớp đi tìm "1/2 Ranma" mới ra, lúc tay không trở về ở bên đường lại gặp được anh.

A, đầu tiên tôi cũng không nhận ra anh, đã sáu năm rồi, tôi không biết 6 năm này có thể khiến bé trai nhỏ thấp hơn tôi nửa cái đầu thay đổi triệt để. Nhưng tôi nhận ra cha anh, tôi gọi ông ấy một tiếng chú, ông đưa cho tôi một cái gương nhỏ từ Nga, sau lưng có khắc hoa văn tinh xảo phức tạp. Hiện tại bên đường cũng có rất nhiều, 10 đồng một cái, hoặc là từ Tiểu Gia công ở Phương Nam Trung Quốc. Nhưng khi đó đây là vật hiếm, tôi vui thích cất vào trong ngực.

Anh đứng phía sau khúc khích bật cười, giống như sáu năm trước, nói, còn là thói như vậy.

Cứ như vậy, làm cho tôi khi đứng trên cao ốc ở trong vùng Mãn Châu nhìn thấy xe lửa phía dưới thì nhớ tới những việc đã trải qua cùng anh suốt thời thơ ấu, nhớ lại lúc mười sáu tuổi vui vẻ gặp lại. Khi đó tôi thật cho là, chúng ta cả đời này sẽ không bao giờ chia xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đồ quỷ sứ đáng ghét nên biến sang thế giới khác

Tiểu học chúng tôi không tốt cũng không hư. Không tính là quá tốt, cho nên mới cố gắng phải từ chỗ khác chui vào trường học, cũng không coi là hư, cho nên sắp xếp thỏa đáng ngay ngắn rõ ràng. Mọi người đều là hàng xóm từ đầu phố đến cuối phố, sáng sớm mỗi ngày một đám mười mấy đứa trẻ cùng đi học, có lẽ sẽ có ông lão, bà lão nào thay chỗ chăm sóc tất cả đám. Trên đường chỗ rẽ có sườn núi hạ thấp đối với tôi có lực hấp dẫn rất lớn, mùa đông bảy giờ sáng, Phương Bắc là bầu trời bao la còn tối, đoạn sườn núi kia mặt núp ở sau đám sương mai dày, mây tràn ngập, giống như một nơi thần bí. Đến mùa hè cây xanh liên bao trùm. Tôi mỗi lần đi ngang qua đều nghĩ, con đường này là thông tới nơi xa, hoặc chính là dọc theo thành thị. Đúng vậy, lúc tôi còn nhỏ, thế giới của tôi chính là thành thị nhỏ nhỏ này, hoặc giả nói là mấy quảng trường.

Đứa trẻ nhỏ tò mò luôn là không lâu, tôi ngăn người lúc anh nhanh chóng xông lên đánh úp bất ngờ, xông lên đem một quả cầu tuyết nhét vào trong cổ áo tôi. Lạnh cóng một hồi tôi bắt đầu khóc lớn, tháo bao tay ra. Chừng hai cái bị một sợi dây cột lại, vì vậy tôi múa như múa chùy, đánh bành bành vào trên mặt anh. Anh lấy tay bắt lại một cái, thuận tiện làm tung bím tóc của tôi. Tôi đem anh so với tôi còn thấp hơn nửa đầu đẩy ngã trên đồng tuyết, anh đưa chân gạt tôi khiến tôi ngã sấp. Vì vậy chúng tôi muộn mới về, tôi đây học sinh xuất sắc lại cầm đầu nghịch ngợm cùng anh nên bị phạt đứng.

Tôi sau lưng ướt nhẹp, cách áo sơ mi cũng cảm thấy áo lông chui vào. Tôi chán ghét anh.

Lúc này tôi nhớ tới con đường xa xôi kia, tôi hi vọng có người đưa anh đến tận cùng thế giới đi.

Chúng tôi đánh nhau, náo loạn, ở trên thân của nhau thí nghiệm các loại trò đùa dai. Có lúc chúng tôi cũng cùng nhau làm hại láng giềng, đuổi theo gà nhà người ta nhổ lông làm quả cầu, đem nước trái cây buôn bán ban đêm lấy đèn chiếu trộm được ném vào vũng nước nhìn nó tràn ra, lễ mừng năm mới lấy pháo nhỏ nhét vào hốc tường sập vỡ khiến cả khu vườn vọng về tiếng khó chịu. Vào thời điểm anh vội vàng biến mất, tôi ước gì giống như anh cũng đang theo ba mẹ về thăm ông bà, người thân. [Chính là vào kì nghỉ hè nhằm chán đến buồn bức kia, tôi ở nhà nâng rôm. Vì vậy, lúc anh nhìn thấy được tôi chỉ mặc quần ngắn tại hành lang trong nhà chạy tới chạy lui, sau lưng lưa thưa roi nâng lên một mảnh phấn xoa người khỏi trắng. Anh cùng tôi cười đùa, cho tôi xem lễ vật gia gia đưa cho anh, anh cầm thanh súng bắn nước đem tôi xối thành ướt sũng. Tôi xách theo thùng ô doa hời hợt.

Ba mẹ anh cười đến không được, (cười nhiều quá, vui quá) lấy máy ảnh mượn từ đồng nghiệp vẫn còn bên người, liền thuận tay chụp anh và tôi. Tấm hình kia vẫn còn nằm trong album ảnh của anh, tôi vẫn không lấy được. Vì thế tôi canh cánh trong lòng, một tiểu tử thói như anh tại sao có thể giữ lại nửa người tôi đây? Mặc dù mới bảy tám tuổi tôi đây lại ưa thích vận động, nhìn giống như nam hài tử.

Khi chúng tôi gặp lại, lúc tôi ngượng ngùng nhắc lại tấm hình kia rồi, tôi còn không phân biệt giới tính hi hi ha ha cùng anh làm hảo huynh đệ. Nhưng thật ra thì tôi đã là cô gái mười sáu tuổi, đã sớm bắt đầu trưởng thành, tôi không muốn vào mùa hè phải mặc áo nâng ngực bằng dây thép, như vậy cũng không qua nổi bật, cũng không cảm thấy khó chịu lúc chạy nhảy vui vẻ. Ngực phát triển thâm lặng thì thanh xuân cũng bắt đầu. Tôi không dám tùy ý đuổi người, cũng rất ít có cơ hội ở trong gương quan sát mình, anh bảo tôi như thế nào đi đối mặt tuổi thơ hăm hở, tôi chống nạnh cười to?

Hiện tại Anh so với tôi xem ra càng giống người lớn, mặc dù trên môi anh mới có ít râu dai ra, nhưng anh đã là trụ thủ đắc lực của cha rồi. Ông ấy mấy năm trước đi Nga, trở thành thương nhân theo như ý nguyện của mọi người, một năm có bốn tháng tại Nga, còn có bốn tháng trên xe lửa đi lại giữa Nga và Trung Quốc. Mẹ anh không chịu nổi chồng đi xa, cũng có người nói là bởi vì nam nhân đã có tiền liền bắt đầu đào hoa, chừng hai năm trước cùng ông ly hôn. Bà là người Bắc kinh, về sau lại gả cho bạn học cũ cũng ly hôn. Trước kia tôi cũng vậy nghe người lớn nói qua chuyện này, chỉ là không nghĩ tới việc này có liên quan anh. Thời điểm cùng anh gặp lại, anh chỉ là người xa lạ.

Cho đến khi anh gần như là hiện ra sau lưng tôi, đập vai của tôi, tôi xoay người lại lúc cạo mũi của tôi.

Cùng anh chia ly sáu năm, chưa bao giờ có cậu con trai nào đứng gần tôi đến thế, lúc tôi quay đầu cái trán suýt nữa đụng vào lỗ mũi của anh. Vì vậy anh đỡ bả vai của tôi, giữ ra sau, anh đã cao hơn tôi nhiều như vậy. Anh tựa hồ cũng rất kinh ngạc, cứ như vậy quyết định đứng yên quan sát tôi, quan sát không nói gì đến khi thấy lúng túng thì mới vươn tay ra sờ sờ mũi của tôi.

Khi đó tôi còn si mê shoujo manga, ngay một khắc này, tôi cảm thấy được mình biến thành nhân vật chính của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Manga Shoujo đều là gạt người

Theo lời mọi người ba ba anh là người giàu mới nổi, ông có tiền cho anh vào học bất cứ trường trung học nào. Vì vậy xa cách sáu năm, anh lại thành bạn học cùng lớp của tôi. Bất quá anh cùng các bạn học khác không giống nhau, anh ngồi phía cuối lớp học. Nhà các người đều nói "Phí xây trường" thật dùng để xây trường rồi, trường học có thêm một cái nhà mới thí nghiệm, những thứ này cùng thầy giáo chủ nhiệm khóa không liên quan, thành tích của các người cũng không liên quan đến lớp, cho nên chỉ cần không nhiễu loạn lớp trật tự, các người chính là bị lãng quên.

Anh hay đến lớp trễ lại ra về sớm. Trong giờ học anh hay gục xuống bàn ngủ, hoặc là ngồi ở cửa sổ nhìn trời, sáng sớm tới chép bài tập của tôi. Mọi người luôn là đem sách bài tập đặt ở tiểu tổ phía trước nhất, anh luôn là đi tới tổ ta, không nói một lời nhảy ra ta. Cũng không còn người nào hỏi nhiều, thành tích của tôi là số một số hai, bài tập luôn là đúng nhất. Còn có người khác cũng muốn chép, bất quá bọn họ sợ anh. Nhìn anh đầu tóc dài che mắt,

sáo sơ mi luôn mở hai cúc, người như vậy giống nhân vật hung ác trong giang hồ.

Tôi không sợ anh, cuối cùng là tôi đỡ khóc đỡ cười. Anh sẽ theo tôi giải đề, trước tìm ra những điểm mấu chốt nhất, gạch ngang phía dưới. Anh luôn nói tôi nói nhảm nói quá nhiều, anh tổng nói khoác mình không phải là không hiểu chỉ là lười phải đi suy nghĩ chi tiết, anh nói như vậy là tiện nhất.

Ba ba anh thấy vui lòng khi thấy anh thân thiết với tôi, nhưng cha mẹ của tôi lại không nghĩ như vậy. Trong mắt họ anh đã không phải là đứa trẻ bướng bỉnh nhưng thông minh ở nhà bên cạnh, cũng không phải là đứa trẻ mà họ hay nói đùa muốn gả tôi cho. Bọn họ cho là cát trắng đã biến đen, ở xã hội cái này nhiều năm anh theo ba ba đã thay đổi hoàn toàn, anh không có hoàn cảnh gia đình, anh cả lo phát phờ, anh đã không thể làm bạn thân của tôi.

Một lần lúc anh cùng baba anh tới nhà tôi ăn cơm, ba mẹ hỏi thăm quá mức tâm thường, về sau anh không tới nữa. Tôi cũng vậy không muốn chơi cùng anh, bởi vì anh có bạn gái. Cô ấy ngày ngày cùng anh ở chung một chỗ. Tôi nhìn mà cảm thấy tức giận.

Đó là cô gái học chung với chúng tôi lớp một, ở trường học tôi thấy được anh cùng cô ấy nằm song song trên sân thượng nói chuyện phiếm, cô ấy cười cười phải dựa vào vai anh. Chẳng lẽ không sợ thầy chủ nhiệm sao? Mặc dù thành tích của các người không ghi chép trong danh sách, nhưng chẳng phải cũng cần luôn duy trì tác phong và kỷ luật. Các người như vậy không sợ sẽ bị cảm mạo hay chính là thầy chủ nhiệm bắt gặp? Ở trong trường anh bớt phóng túng, nhưng chủ nhật tôi lại thấy được cô ấy xuất hiện ở cửa hàng nhà anh, mang giày cao cùng quần jean bó chân, giống như bà chủ nhỏ giúp anh hét lớn. Tôi đang kẹp sách manga vội vã đi qua.

Tên của anh thậm chí xuất hiện trong lời đồn đại của các bạn học, có người nói nhìn thấy các người ở trong tiệm hôn nhau. Có thật không, dưới cái nhìn soi mói của mọi người lớn nhỏ trong tiệm, Nhiều đôi mắt to nhìn vào như thế, các người không cảm thấy xấu hổ sao?

Chợt tôi cảm thấy được shoujo manga đều là gạt người, trong manga, thanh mai trúc mã gặp lại nhau không phải luôn xảy ra chuyện cảm động sao?

Mà anh vội vã tiến vào thế giới người lớn, tôi còn đang nhìn tiểu học thời liên bắt đầu đọc "Ranma" cùng "Người con gái sông Nile".

Tôi chán ghét anh chép bài tập của tôi, tôi càng ghét hơn khi anh để lại vết mực trên vở sạch của tôi. Mặc dù là dùng bút máy, nhẹ nhàng thiển thiển, mặc dù chưa từng ảnh hưởng đến việc tôi lấy 99 hoặc là một trăm điểm.

Về sau tôi nghĩ lại, anh chỉ là muốn lưu lại ấn ký trên cuốn vở của tôi, mọi lúc nhắc nhở tôi sự tồn tại của anh?

Anh thật làm được, dấu vết của anh không chỉ là vẽ trên cuốn vở của tôi.

Tôi ghét trật tự mình lập ra bị anh làm rối loạn. Anh là một đồ quý sứ chán ghét, từ nhỏ đúng là vẫn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tôi muốn đi khắp nơi gặp nhiều mỹ nam để quên anh

Bạn gái nhỏ của anh quá liều lĩnh, ở đại hội thể dục thể thao lúc cô ấy đứng ở khu chỗ ngồi trước lớp tôi còn nhảy cò động giúp anh hăng hái hơn, bạn tốt của tôi ngồi ở hàng thứ nhất, bị giày da của cô nàng cứng rắn đập vài phát. Đây là một cô gái vô cùng ôn hòa, không ầm ĩ không làm khó sẽ thu xếp ổn thỏa, tôi mới sẽ không nuông chiều người kia, vịn chặt chân quần, xông tới bảo cô ta nhận lỗi. Cô ấy như thế nào lại nghe tôi? Cái loại bộ dạng nhu nhược như chim nhỏ nép vào người chẳng qua là chỉ ở trước mặt anh, ở trước mặt tôi cô nàng chợt gây sự. Đừng quên tuổi thơ tôi đuổi theo gà trống, tôi so với anh còn dũng cảm hưng phấn hơn, đối phó với một cô gái cậy mạnh như vậy tôi cũng không cần nói đạo lý, lúc cô ta muốn xô tôi, trong tay tôi cầm một chai Red Bull hất vào người cô ta. Thật lòng đau, chai đó lúc ý tám đồng a!

Anh ra khỏi cuộc đua để làm hòa, cô ta cầm lấy tay anh tới đánh tôi, tôi đưa tay ngăn lại. Anh cau mày, vung cánh tay, thoát khỏi hai chúng tôi. Tôi mới không cần ở bạn học cả lớp trước mặt mặt thể diện, bọn họ đều đứng về phía tôi, tôi chỉ cao hứng ngồi ở hàng nhất sân vận động, nhìn cô ta ở dưới cùng anh vừa khóc lại náo.

Mấy ngày sau anh liền chia tay cô ta. Chưa được bao lâu, lại đổi một người bạn gái mới.

Tôi bắt đầu tin tưởng phán đoán suy luận ba mẹ về anh, anh ở cùng vùng bùn thì cát trắng cũng đen, mà không phải hoa sen.

Tôi đối với anh còn chưa thể nói là phần hận, tuổi thơ tôi làm sao sẽ cùng anh như vậy thay đổi lòng dạ lại không hề ánh mắt người của làm bạn? Xem xem anh tìm mấy cô gái a, trừ tục tăng tôi cũng không tìm được từ nào khác để diễn tả. Anh cũng thế, nhìn thâm thúy kì thực cố làm ra vẻ, lên mặt giả trang tang thương mà thôi. Sau khi sáng tỏ thông suốt tôi chuyển tâm đi học, suốt 24h đều châu đầu vào việc học, tôi muốn được một lần làm lãng tử đi du lịch khắp các địa phương, mỗi người cũng tình cảm sâu đậm cao thượng toàn diện phát triển, trở thành thanh niên trí thức.

Thi tốt nghiệp trung học hai ngày sau trường học đã có đáp án, ngày đó sắc trời hơi mù, chỉ có mấy người đi. Anh không phải học sinh nơi này, cư nhiên cũng tới, mượn sách đáp án của nam sinh cùng lớp ngoài cổng chính photo. Đáp án của tôi so với tập giấy anh đang cầm đi vào đúng hoàn toàn. Trời bắt đầu mưa, đỉnh đầu anh nước chảy xuống, giống như mười năm trước bị tôi phun nước, ánh mắt cùng nước một dạng trong suốt. Tôi bỗng nhiên cảm thấy một năm này tôi cùng anh khi dễ cùng xa cách có chút quá đáng, ở nơi này gần hai mươi năm, chúng tôi có một thời dính chặt không rời, không phải sao?

Vì vậy tôi ngồi xuống chờ anh so hết đáp án, giúp anh phân tích các bước, khách sáo quan tâm thi tốt nghiệp trung học của anh. Một dạng giả dối, giống như lãnh đạo đọc diễn văn, dối trá cực kỳ. Các bạn học lục tục đi, người cuối cùng rời đi, nữ sinh thấy tôi không có mang dù, hảo tâm hỏi thăm có muốn hay không đưa tôi đến trạm xe đi. Tôi hướng anh tạm biệt, cùng cô ấy đi xuống cầu thang, từng bước từng bước đi xa anh. Ra cửa xuyên qua cành cây hòe tôi nhìn thấy phòng học đèn sáng, tôi cho là anh sẽ đứng ở cửa sổ liếc lấy tôi một cái, vậy mà anh không có. Đây có lẽ là lần cuối chúng ta gặp mặt trong năm, anh cư nhiên không có đứng ở bên cửa sổ!

Trong giây lát, tôi từ trong nỗi buồn ly biệt ly hóa thành ngập trời tức giận, lấy cổ roi xuống đồ khiến cô gái kia đi trước, nhắc chân ba chân bốn cẳng xông về phòng học. Tôi đẩy cửa, anh tựa hồ sợ hết hồn, lập tức dùng bàn tay lau chữ viết trên bảng.

Tay của anh rất lớn, lực đạo rất đủ, vậy mà không còn kịp rồi.

Tôi rời đi trong vài phút, anh ở đây trên nửa mặt bảng viết đầy nhũ danh của tôi.

Mạc Mạc, Mạc Mạc, Mạc Mạc...

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nụ hôn của anh là làm cho người ta nghiện cà phê đắng

Ngày đó chúng ta ở trong phòng học không chút kiêng kỵ hôn. Đôi môi ướt của anh như có vị ngọt đậm đậm, không phải theo như manga có vị ngọt của nước trái cây hoặc là hương vị mật đường ngọt ngào, mà nó giống như vị ngọt của một chén cà phê đắng hoặc là trà đậm đi qua trong miệng còn không cam tâm trở về. Lúc ấy tôi không nghĩ ra gì để so sánh được, vì vậy không ngừng thưởng thức. Tôi lần đầu tiên hôn một người con trai, lập tức lên nghiện.

Sau này khi tôi hôn qua những người khác, tôi mới biết không thể tìm thấy hương vị ngọt ngào như lúc đó ở trên người người khác. Cái loại hương vị tốt đẹp đó chính là tương tự như nhiệt độ và hơi thở của anh.

Còn nhớ rõ trận chiến nước hồ tám tuổi? Sau một hồi nháo loạn đến kiệt sức, hai địch thủ ôm nhau ngủ thật say trên giường nhỏ ở cửa hàng chiếu day. Mười năm sau chúng tôi vẫn ôm nhau như vậy, bộ ngực của anh áp sát vào trên lưng của tôi. Chúng tôi thật sự là trời sinh một đôi, thân thể mỗi đường vòng cung cũng dán sát ở chung một chỗ, như thể chặt chẽ không rời. Mới vừa anh nói tôi thật tốt quá, đối với anh mà nói thật tốt quá, anh không tin giây phút này là sự thật. Tôi lần nữa hỏi anh những lời này đã nói với những nữ sinh khác. Anh nói tôi không nên hoài nghi anh thật lòng. Chúng tôi đánh nhau, giống như thời thơ ấu xô đẩy lẫn nhau, cánh tay của chúng tôi cùng hai chân lẫn lượt thay đổi, chẳng những không muốn đem đối phương đẩy ra mà còn là quấn vào nhau thật chặt. Cho đến lúc chúng tôi mệt mỏi, dùng nụ hôn kết thúc.

Tôi hỏi anh có còn nhớ tám hình kia hay không, anh cười nói thẳng đã cắt nó vào nơi thích hợp, giấu ở sau khung hình trong người ngày nào cũng mang theo. Anh nói tôi là của anh, từ nhỏ đã vậy, anh phải đem tôi theo khắp trái đất.

Sau cơn mưa khiến không khí mát mẻ hẳn lên, quạt điện lạnh lạnh, mà ngực của anh là nóng. Tôi nguyện ý tin tưởng tất cả lời anh nói, vô luận chân trời góc biển anh đi đâu, tôi cũng đuổi theo. Tôi muốn theo mười tám năm, mười tám năm nữa, mười tám năm nữa nữa, tôi đều muốn cùng anh ở chung một chỗ. Thật ra đây mới chính là tâm nguyện trong lòng tôi.

Cửa bị đụng vang lên. Anh nói nhất định là tra đồng hồ điện. Tôi chui ở trong chăn nhìn anh đi mở cửa, giọng nói quen thuộc vang lên: "Mạc Mạc còn ở trong này?"

Mẹ vọt vào, vô cùng thê lương mà kêu tên của tôi, nặng nề mới ngã xuống đất, trán đập vào ghế dựa bằng kim loại.

Thế giới chớp mắt một cái long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chúng tôi vừa mới bắt đầu yêu nhau đã phải đối mặt với chia ly

Ba mẹ không có trách cứ tôi, bọn họ chẳng qua là không nói chuyện với tôi.

Ngày đó mưa rơi lộp bộp, ba mẹ một phen mất công tới trường học. Khi đó tôi không có điện thoại di động, vì vậy lúc sổ tay của tôi gọi điện thoại hỏi từng nhà, hỏi cô bạn học cầm ô đưa tôi, liền dễ dàng đoán được tung tích của tôi. Chỉ là tôi không ghi số điện thoại của anh, vì tôi thuộc lòng dãy số của anh trong đầu. Vì hai nhà cách nhau không xa cha mẹ quyết định tới thăm.

Mẹ tôi vẫn bị cao huyết áp, điểm này tôi không hề biết.

Hiện tại cái trán của bà có máu bầm, mỗi ngày muốn ngủ thật lâu, bác sĩ cũng không thể kết luận có di chứng hay không.

Tôi một ngày 24h đều ở bệnh viện không rời một bước. Người chung phòng bệnh nói cô bé này quá hiếu thuận rồi, tôi chỉ nắm tay mẹ không ngừng khóc. Tôi khóc vì lo cho an nguy của mẹ, khóc vì thái độ lãnh đạm của ba, tôi khóc vì sợ rằng về sau không thể nhìn thấy anh nữa.

Đúng vậy, cha của anh trở về, bắt anh tới bệnh viện thăm mẹ tôi. Nhưng hoa tương cùng giỏ trái cây các người mang đến bị ba tôi ném ra ngoài.

Tôi nghe anh ở ngoài cửa cầu khẩn ba tôi : "Chú, để cho cháu nhìn Mặc Mặc đi, cháu thật thích cô ấy, từ nhỏ cháu đã rất thích cô ấy, cháu sẽ chiều cô ấy thật tốt..."

Tôi lôi kéo mẹ khóc không ra tiếng sụt sùi, tôi dùng tay mẹ che tai mình lại. Tôi không thể mềm lòng, tôi không thể làm khiến ba mẹ thương tâm nữa.

Không biết làm mấy lần kiểm tra, tôi đối với thời gian đã mất đi khái niệm. Hoặc giả cũng không có bao lâu, nhưng thế giới của tôi vào phút chốc sụp đổ kia đã dừng lại. Một ngày nào đó anh bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng bệnh, đúng vậy, tôi không có nhìn thấy anh, nhưng là cảm giác được hơi thở của anh. Tôi quá mệt mỏi, tôi nằm ở bên giường mẹ, cho là mình nằm mơ.

Anh quỳ gối sau lưng tôi, đem tôi thật chặt ôm vào trong ngực, tựa đầu của tôi vào trong ngực anh, hơi thở xuyên thấu qua tóc. Tôi không dám giẫy giụa, không dám hô hấp, chỉ sợ hơi có vang động anh liền giống như ảo ảnh biến mất không thấy.

Tôi nghe đến anh nói ba chữ ngọt ngào nhất, đem một tấm hình của anh nhét trong túi áo tôi.

Sau đó, anh thật biến mất không thấy.

Sau lần đó tôi chính là như vậy, mỗi lần nhớ tới anh thì trước hết đều nghĩ tới những việc liên quan tới anh, ví dụ như lúc anh vừa chuyển trường đến được mấy ngày, ở trong phòng học cũ kỹ trong hành lang, ngồi xếp bằng trên mặt đất đánh bài cùng một đám nam sinh. Tựa hồ chỉ có cách này, tôi mới có thể chứng thực độ chuẩn xác trí nhớ của mình, chứng minh anh thật đã tồn tại.

Tại sao phải như vậy đây? Anh là giấc mộng tôi muốn chạm vào nhưng lại không dám.

Tôi có rất nhiều hình của anh, đại hội thể dục thể thao, giao du, đều là tôi chụp lên. Chỉ có tấm này là khác biệt, nó là tự tay anh giao cho tôi. Là chính tay anh đem thứ quan trọng nhất giao cho tôi bảo quản.

Chúng tôi vừa mới bắt đầu yêu nhau, lại phải đối mặt với chia ly.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nước ngoài là thế giới tôi không thể chạm tới

Tôi không gặp chút khó khăn nào thi đậu nguyện vọng một, đậu vào một đại học đầy triển vọng. Thân thể mẹ cũng tốt, Nghiễm gia như cũ ba người, tựa

hồ cái gì cũng không có xảy ra. Mà anh biến mất. Tôi không có cố ý hỏi thăm tung tích của anh, chẳng qua là một lần ở trong hôn lễ lão Nhai trong phường, nghe nói ba ba anh đi Âu châu làm ăn, như cũ là buồn đi bán lại, mọi người tựa hồ khinh thường ông bạo phát hộ thân phận của, thật ra thì sắc mặt đều có hâm mộ. Bọn họ cũng nhắc tới tên anh, nói tiểu tử kia cũng không cần thi tốt nghiệp trung học, trực tiếp phải đi đến bên kia học. Về phần nước anh đến, có người nói Bồ Đào Nha, có người nói Tây Ban Nha. Mẹ đang ở bên cạnh, tôi không thể hỏi nhiều, cũng không muốn hỏi nhiều.

Tôi từng nghĩ người đáng ghét như anh biến mất là tốt. Anh thật biến mất khỏi cuộc sống của tôi, biến mất khỏi thành thị này, biến mất khỏi đất nước này. Anh ở đất nước xa lạ, vô luận là Bồ Đào Nha là Tây Ban Nha, dù là chính là Nam Triều Tiên, đối với tôi mà nói lại có cái gì khác đây? Lúc đó, nước ngoài chính là một thế giới mà người khác không thể chạm tới.

Tôi không thể kháng cự, cũng không muốn kiên trì nữa.

Tôi có bạn trai, như tôi mong muốn đoạn tình cảm này phát triển sâu nặng toàn diện, tôi trở thành thanh niên trí thức học vấn cao thâm. Thế nhưng đoạn cảm tình này không có lâu dài, vì vậy đổi lại một. Tôi nói rồi, tôi đi du lịch khắp nơi. Tôi còn trẻ tuổi, có tư cách chọn lựa. Nhưng là, có thể chọn lựa tình cảm sao? Loại tình yêu đến điên cuồng? Yêu tới nỗi chúng ta không thể sống thiếu mất người kia?

Tôi không muốn hỏi chút vấn đề này, bởi vì tôi biết bọn họ cùng anh không giống nhau. Trong vòng tay và nụ hôn của họ, tôi đã không thể tìm lại cái loại hơi thở cùng mùi vị ngọt ngào như ngày đó.

Tôi chỉ là không cách nào làm rõ thời điểm đem theo mp3 ngâm nga thơ Tây Ban Nha, học xong tất cả phát âm khó đọc, ngôn ngữ dứt khoát, mạnh mẽ hơn hẳn những lời thề thốt thật lòng, tôi có thể đem mỗi thâm tình khảm thiết vào trong câu chữ đọc đến cắn răng nghiền ngẫm. Đây là kỷ niệm duy nhất của tôi đối với anh.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cả đời có mấy lần mười năm

Sau khi tốt nghiệp tôi đi đi về về giữa hai thành phố, đã đổi bạn trai mới.

Lần thứ nhất công ty tổ chức đi công tác nước ngoài, đến Brazil, bởi vì trên lý lịch sơ lược tôi viết "Tiếng tây ban nha giao tiếp lưu loát", liền chọn tôi theo đoàn làm liên lạc viên. Song khi nói là đã bán thổ hóa tiếng bồ đào nha, tôi thật ra thì chỉ có thể nghe hiểu 50%, cũng may địa phương tiếp đãi có cử người phiên dịch. Cô ấy đã tới nơi này bảy năm, đi học kết hôn sinh con, nói một tiếng chính là tiếng Brazil gốc.

Người Hoa cũng không nhiều, chủ yếu tập trung ở St. Paul cùng Rio de Janeiro, cô ấy nói thật ra thì ở St. Paul cơ hội nhiều hơn, nhưng là cô ấy cùng chồng thích hoàn cảnh Rio, vì nơi này gần biển. Ngày nghỉ một nhà ba người thích nhất đến bờ biển, chồng cùng con trai sẽ tranh tài người nào đào cát đảo sâu và nhanh hơn.

Cô ấy cười: "Chồng tôi luôn như đứa trẻ, nói vẫn tìm cơ hội có thể trở về Trung Quốc, nhưng đến khi có thể trở về nước hẳn lại ra sức khước từ, nói bên kia đã không có thân nhân." Cô ấy cho ta xem dây chuyền có hình con trai, trong giây phút đó tôi bỗng giật mình cho là thấy được anh lúc trăm ngày.

Nữ hướng dẫn viên du lịch dẫn chúng tôi đến bờ biển Kopa Kaba, nói rằng nơi này hằng năm đều được dung để tổ chức lễ hội. Tôi từ xa xa đã nhìn thấy anh cùng con trai bên bờ biển đào lấy cát, anh đem cậu bé cõng trên vai, làm bộ muốn nhét vào trong nước, cậu nhóc cười khanh khách không ngừng. Cảnh tượng này tôi thường nhìn thấy ở trong mơ, anh cùng Bảo Bảo đều là khuôn mặt tươi cười như vậy, hai phần ba mộng cảnh trở thành sự thật rồi.

Tôi không thấy anh đã mười năm rồi, trong cuộc đời có mấy lần mười năm như vậy. Hôm nay tôi ở một chỗ khác trên Trái Đất cùng anh gặp lại. Nơi này và đất nước chúng ta trái ngược nhau, đông đi hạ về, hết thảy đều khác biệt. Chúng ta đứng ở hai cực của hai nửa bán cầu, từ nam cực đến Bắc Cực vô cùng xa xôi.

Cuối cùng là ngày Lễ Chúc Mừng, mọi người đi mua đồ, ăn thị nường Brazil. Lấy có cảm mạo tôi xuất hiện ở phòng của anh. Tôi hiểu biết rõ đây là sai lầm, không nên phát sinh, tôi thấy được treo trên tường hình vợ anh đang trêu chọc Bảo Bảo, vợ anh hạnh phúc mỉm cười, Bảo Bảo xoay đầu lại nhìn chúng tôi. Nhìn tôi cùng anh đang ôm nhau. Tôi đã từng nói anh cùng cô bạn học nhỏ ở Nga bộ dáng oa nhi không thẹn hôn nhau, chân chính quên thì phi, vượt qua máu chốt của đạo đức làm người, chính là không vượt qua được bản thân mình. Tôi dù trộm lấy được thời khắc ôn tồn lúc này đây, thì liệu tất cả có quay trở lại thời điểm của mười năm trước?

Trên tường đồng hồ treo kim chỉ giây không ngừng nghỉ đi về phía trước, tôi giống như 《Thiện Nữ U Hồn》một khi mặt trời mọc liền như quý nữ Hồn Phi Phách Tấn, mỗi một thời khắc trôi qua đều nhắc nhở thúc giục sự ly biệt của tôi và anh. Mười năm trước chúng tôi không có tạm biệt, hoặc giả đó đã là dấu chấm hết tốt nhất, giờ phút này có thể mong đợi là cái gì? Trừ cả đời chia lìa cùng không hẹn gặp lại.

Tôi thật bội phục dũng khí của mình, lúc đẩy cửa đi không quay đầu lại; chạy xuống cầu thang không do dự; lúc đi ra nhà trọ lúc cũng không quay lại nhìn

anh qua cửa sổ. Sau đó tôi nghe tiếng huýt sáo thanh túy của anh, trong trời đêm một tiếng gọi: "Mạc Mạc."

Tôi đứng ở dưới đèn đường quay đầu lại, tối đen như mực. Anh thật là quá ích kỷ, ở trong bóng tối nhìn tôi chỗ sáng. Anh nhìn rõ hình dáng tôi, nhưng lại không để cho tôi nhìn anh một lần cuối cùng.

Vậy mà những thứ kia đều là tưởng tượng của tôi mà thôi, tôi nhìn thấy anh bên bờ biển cùng con trai chơi đùa, vậy mà anh cũng không có nhìn đến tôi, tôi lấy có thân thể không thoải mái xoay người trở lại trên xe bus. Tôi không biết như thế nào đối mặt với anh, như thế nào đối mặt với ly biệt lần nữa. Ngày cuối cùng tôi thật ngã bệnh, sốt cao mang đến ảo ảnh tôi mới thả hồn ôm anh hôn anh.

Thật ra thì cũng không còn gì để nói. Tôi vẫn không có nói cho anh biết, ngày gặp lại năm mười sáu tuổi, thời khắc xoay người lại tôi đẩy kính ngạc đến không thốt nên lời. Tôi tự nhủ, thật là một đôi mắt xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sau khi chúng tôi về nước mấy ngày, chuyến bay Rio bay đi Paris gặp rủi ro. Trước chúng tôi đi là đồng nhất đi đường hàng không. Những người trong lúc vội vã bị buộc từ bỏ cuộc sống, so với những thứ kia chúng ta thật ra thì đều là may mắn. Cho nên tôi chưa bao giờ oán trách cuộc sống bất công.

Ba mẹ vẫn lo lắng trong lòng, cho là tôi đến tuổi kết hôn. Trong ngày gặp mặt của hai gia đình, ba rất vui vẻ, lúc ăn cơm uống không ít Bạch Cừu, trở về tâm quán liền thoảng không ngừng vừa nói chuyện tôi lúc nhỏ. Mẹ oán trách nhưng vẫn giúp ông thay quần áo, tôi đi lấy khăn nóng lau mặt cho ông.

Chợt baba liền nhắc tới tên anh, ba nói anh cuối cùng ngày đó trước cửa phòng bệnh quý thẳng đến mức không đứng lên được như thế nào, bị ông đánh hai bạt tai, khi ông đá vào ngực anh một cước. Khóe miệng của anh rỉ ra máu, nhưng vẫn kiên trì, anh nói anh sẽ rời đi, hoặc giả cả đời này cũng sẽ không gặp lại được tôi. Anh hi vọng được một lần cùng tôi nói từ biệt, dù là ba nhiều đánh anh mấy quyền. Ba nghiêm mật nhìn soi mói, anh ôm lấy tôi nửa ngủ nửa tỉnh.

Ba ba thật là uống nhiều quá, ông lại còn nói, lúc ấy lòng mềm nhũn, tựa hồ nhìn thấy anh khi còn bé khỏe mạnh kháu khỉnh, khi đó thật sự là muốn gả tôi cho anh.

Tôi ly khai anh đã mười năm, trừ cặp mắt của anh tôi thậm chí không nhớ rõ bộ dáng của anh. Tôi không hề tìm kiếm nụ hôn thơm ngọt nữa. Tôi thậm chí cười gượng gạo nói với mẹ, không sao, khi đó tôi còn quá nhỏ.

Đêm khuya tôi nằm ở bên cạnh người khác, thế nhưng chảy không ra nước mắt.

Cố hương thành thị xảy ra cuộc đại cải tạo, con đường thần bí khi còn nhỏ lòng tôi hướng về đã sớm không biết tăm hơi. Mà anh đã xuôi theo vận mạng đi xa tới bên kia Trái Đất.

Chúa Giê-xu khổng lồ như hiện ra giữa năm 2012, tất cả trong nháy mắt sụp đổ. Tôi mơ hồ hi vọng thật sự có một ngày như vậy, như vậy tôi mới có bất chấp tất cả lý do, đến bên cạnh anh một lần nữa.

Cho đến thế giới cuối.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Cho Đến Cuối Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).